

Kvalitetssikring af arbejdet i veterinærklinisk praksis

Kvalitetssikring er aktiviteter, der har til formål at sikre overensstemmelse mellem eksplicite kvalitetsmål og det faktisk opnåede kvalitetsniveau. Fundamentet i kvalitetssikring er dokumentation af, at de pågældende veterinære aktiviteter har fundet sted i overensstemmelse med nedskrevne standardprocedurer og manualer. Hvis en dokumentation af en veterinær aktivitet ikke foreligger, vil man kunne hævde, at den aldrig har fundet sted. Ved dokumentation af aktiviteten vil der kunne redegøres for, 1) hvem der gjorde det, 2) hvad der blev gjort, 3) hvordan blev det gjort, 4) hvornår blev det gjort, 5) hvor blev det gjort, 6) hvem tog beslutningerne og 7) hvem kendte til det.

Det Veterinære Sundhedsråd beskrev i 2002 udfra en gennemgang af klagesager over dyrlæger, at der kunne påvises mangelfulde forhold vedrørende f. eks.

- 1) journalføring,
- 2) kommunikationen mellem dyrlæger,
- 3) kommunikationen med dyreejeren.

Rådet præsenteres fortsat for journalmateriale, som mere har karakter af et simpelt afregningsbilag end en klinisk journal. Rådet skal derfor genindskærpe de hovedelementer, som en klinisk journal forventes at opfylde:

- At journalen har en sådan kvalitet, at sagen problemfrit kan overdrages til en kollega
- At journal udfærdiges over det materiale/dyr, som den enkelte dyrlæge har undersøgt
- At det af journalen fremgår, hvilke diagnoser, differentialdiagnoser, undersøgelser og behandlinger, der knytter sig til det undersøgte dyr/ materiale
- At journalen udformes således, at såvel patient som ejer entydigt kan identificeres
- At journalen angiver, hvilke instrukser der er meddelt ejer
- At journalen indeholder prognose for patientens helbredelse, eventuelle forslag til yderligere undersøgelser samt givne anbefalinger.

For produktionsdyr skal henvises til gældende regler.

Specielt i større praksis med flere dyrlæger, som kan have forskellige kompetencer, finder Rådet, at der er et ganske særligt behov for sikring af journalmaterialet samt kommunikationen såvel mellem de behandlende dyrlæger som klientellet. Herved kunne man eliminere mange diskussioner og forskellige udlægninger af et behandlingsforløb der afviger fra det optimale.

Kvalitetssikring med beskrevne rutiner og dermed ensartethed i diagnostik og patientbehandling vil sikre patienterne og dermed klienterne en ensartet udrednings- og behandlingsplan, uafhængigt af hvilken dyrlæge, der i den pågældende praksis varetager opgaven. Rådet finder, at arbejdet med at fastlægge procedurer og udarbejde proceduremanualer vil være et gunstigt tiltag på vejen mod etablering af kvalitetssikring og dermed et kvalitetsløft af arbejdet i den veterinære kliniske praksis.

Det er Rådets opfattelse, af disse manualer dels vil sikre et mere ensartet udrednings- og behandlingsforløb, dels vil sikre klienten entydig information og samtidig vil sikre en nyligt ansat dyrlæge i praksis klare retningslinier for arbejdet. Også behandlingen af eventuelle klagesager mod praksis vil lettes.

Hesten er ”stadig” i lovens forstand et produktionsdyr, og det kan undre Rådet, at mange hestepraktiserende dyrlæger fortsat ikke erkender dette, men undlader at microchippe og registrere hesten, når den behandles med pharmaca, hvor loven fordrer dette, jf. bekendtgørelse nr. 304 af 16. maj 2002 om behandling af dyr af hesteslægten med visse lægemidler. Ikke blot er dette en ulovlig handling, men miskrediterer i høj grad dyrlægen, idet det i en eventuel retssag ofte vil blive fremlagt, også selvom det ikke er det centrale veterinærfaglige element. Rådet ser ofte, at manglende chipning og efterfølgende registrering giver anledning til spørgsmål om dyrlægens omhu og samvittighedsfuldhed i forbindelse med udøvelse af sin gerning al almindelighed. Det er efter Rådets opfattelse udtryk for manglende professionalisme, som let kan undgås ved at man inkluderer dette i en standard procedure, hvor man selvfølgelig husker skriftligt at informere og selv opbevarer en kopi af ejerens forståelse af konsekvenserne, nemlig at slagteværdien for altid er tabt.

Rådet finder, at også specialpraktiserende dyrlæger indenfor familie- og hobbydyrsområdet må leve op til samfundets krav og kunne dokumentere den faglige indsats, som klientellet betaler for, på en kvalificeret måde.

Det Veterinære Sundhedsråd d. 30. december 2006